

Jansje:

Och jongen, ik ben pas thuis.

Kees:

Nei, 't is mienens. Over twee weke is er landbouwfeest in Hoorn. Willen we ringsteke en skonraie samen? (*Als ze niet antwoordt, gaat hij naar haar toe, innig*): Jansie! voor main is dut jaar zoô lang weest! Ik hew gien koffie meer ophaald, bai gien maidje.... Jansie (*legt de arm om haar heen*), main vinger past maar in ién ring!

Jansje (*ernstig, vast*):

Het spijt me jongen, dat ik je verdriet moet doen, maar ik zal je die ring nooit kunne geven.

Kees:

Nooit! (*Hij vecht tegen zijn aandoening.*) Jansie! As je wiste, wat dat voor me is.....

Jansje (*zacht*):

Ik begriip het wel Kees, maar.....

Kees (*moeilijk*):

Zeg me ién ding; is 't er..... is 'r er ien aâr?

Jansje (*hijkt hem aan en knikt dan ja*).

Kees (*bedroefd*):

Nou, den hew ik hier niks meer te make. Den hew ik ofdein. (*Hij zoekt naar zijn pet*). Den gaan ik maar liever. Jansie, (*gaat naar haar toe en geeft haar een hand*), ik hoop, dat je gelukkig zal worre.... God zegen je!

Jansje (*ontroerd*):

Dank je Kees. Ik hoop, dat jij je geluk later ergens anders vindt.

Kees:

Och kind, in main skuur past maar ien deur. Nou die d'r niet inkomt, zal het er altaid koud weze..... Gedag (*af*).

Jansje (*alleen, staat even in gedachten verdiept, zegt dan half luid*):

't Is toch beter, dat-ie het dadelijk weet.....

(*Boerin op.*)

Boerin:

Wat staan jij deer te droome! (*Ziet rond*): Wat weerskoen, weer is Kees?